

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002899 15 Кж
Бања Лука, 16.3.2015. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Б.М., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Добоју изјављеној на пресуду Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 002899 14 К од 27.11.2014. године, у сједници вијећа одржаној дана 16.03.2015. године у присуству републичког тужиоца Бранка Митровића и браниоца оптуженог адвоката С.Т., а у одсуству уредно обавијештеног оптуженог донио је дана 16.3.2015. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Добоју и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 002899 14 К од 27.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 002899 14 К од 27.11.2014. године, на основу члана 289. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), оптужени Б.М. ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ).

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу окружни тужилац у Добоју због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се пресуда преиначи и оптужени огласи кривим или пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се одржи претрес пред другостепеним судом. Републички тужилац је ову жалбу изложио на сједници другостепеног вијећа, предлажући да се она уважи, првостепена пресуда преиначи, оптужени огласи кривим и изрекне му одговарајућа казна или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, а који је изложила на сједници другостепеног вијећа, бранилац оптуженог је предложила да се жалба тужиоца одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба приговара пресуди да не слиједи одговарајућу методологију израде пресуде у кривичним стварима, јер се искази свједока дословно преписују, а потом поново у кратким цртама интерпретирају и поједини разлози понављају, конструкције реченица су недовршене и став суда у погледу појединих питања нејасан, а разлози у пресуди не одговарају садржини доказа изведених на главном претресу. По схватању жалбе тиме је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС. Овај суд налази да су изнесени приговори дјелимично основани јер се садржина доказа износи преопширно, понегдје непотребно понавља, са одређеном непрецизношћу али да се то није одразило на правилно и законито доношење побијане пресуде, па цитирана повреда процесног закона и није почињена.

Ово се односи и на широко елаборирање пресуде око законитости доказа препознавања, које је извршено на основу фотографија из ЦИПС базе, које суд сматра незаконитим а ипак их широко анализира. Став суда према овом доказу, на начин како га схвата и образлаже, с обзиром на друге доказе који су изведени и који одлучне чињенице због своје непосредности, материјализованости и одређености, поузданије утврђују не утиче на правилност и законитост донесене пресуде.

Други приговор је и да је оптужени ослобођен од оптужбе на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, а да се образложе како није доказана кривица оптуженог што би искључивало кривицу и значило да се ослобађа на основу тачке а) овог члана. Жалба овдје погрешно схвата како се ради о томе да је утврђено како постоје околности које искључују кривицу, што није тачно јер се сасвим јасно образлаже да нема доказа о кривици оптуженог. Дакле, ради се о недостатку доказа што је пресуда и прешироко образложила, па издвајање из контекста једног сегмента образложења, како то жалба чини, не води другачијем закључивању о суштини ствари. Ово значи да изрека побијане пресуде није супротна датим разлозима тако да није ни почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, као што жалба тврди.

Што се тиче чињеничног сегмента побијане пресуде овај суд налази да су све одлучне чињенице на којима је заснована побијана пресуда правилно утврђене. Овдје се прво поставило питање да ли је оптужени лице за које се тврди да је извршилац конкретног кривичног дјела које му се оптужбом ставља на терет. Ово је одлучна чињеница од чијег правилног утврђивања зависи све остало, па ако је она правилно утврђена правилна је и законита донијета пресуда. Оштећена и одређени свједоци су то лице описали по узрасту, старости, боји косе али и по посебним непромјењивим личним обиљежјима као што су тетоважа на руци и изражена дефектност ока. Управо ове посебне карактеристике су поуздани свједоци идентитета и не могу се надомјестити несигурним препознавањима путем фотографија или показивањем у судници. Ово је посебно значајно јер је суду омогућено да непосредним опажањем утврди да ли ове чињенице постоје, а код дефекта ока и уз помоћ судског вјештака медицинске струке то своје опажање о карактеристикама очију оптуженог додатно потврди. Како на руци оптуженог,

онако како су то описали свједоци, није видљив траг тетоваже, а његове очи немају било какав деформитет који ти свједоци описују као изразит, ово је поуздана подлога да се изведе закључак како нема доказа да је оптужени лице за које оптужба тврди да је извршилац кривичног дјела. Ово су докази који не могу бити доведени у сумњу ни несигурним свједочењем оштећене, која сама није тако сигурна као што то жалба представља („...јакко ме подсјећа...“, „...ја сам рекла то није овај човјек...“), свједока Ф.Ш. („Не могу, не могу бити сигурна да је то тај човјек, једноставно не могу.“).

Према томе, све одлучне чињенице су правилно утврђене и другачија тврдња жалбе се не може прихватити као основана. Разлоге које о томе даје првостепени суд, као и о осталим доказима које цијени и на основу којих утврђује чињенице одлучне за доношење правилне и законите одлуке у свему прихвата и овај суд, па се жалилац упућују на те разлоге из побијане пресуде.

Пошто нису почињене битне повреде одредаба кривичног поступка, а чињенично стање је правилно утврђено суд је правилно закључио како нема доказа да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен и ослободио га од оптужбе на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 328. став 1. ЗКП РС жалбу тужиоца као неосновану одбити и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић